

Aftonbladet

Handfast start på gallerihösten

Ulrika Stahre om det strama allvar som inleder säsongen

Det är helt säkert en slump, men när Stockholms gallerikvarter runt Hudiksvallsgatan öppnar för säsongen finns det inte ett enda fotografi. Det är i stället skulptur och måleri, handfasta material och hög densitet. På Christian Larsen visar **Anton Alvarez** *To plan the unexpected*, till synes hantverksnära objekt av trä eller keramik, som framställts i något som försöker efterlikna automatisk skrift, maskinellt men ändå med någon kroppslighet – en litterär surrealism i tre dimensioner. Intrycket är vackrare än det låter och utställningen piggar upp en annars minst sagt stram runda.

Andréhn-Schiptjenko firar **25** år genom att gå baklänges in i framtiden och visa konst som betytt något under dessa år.

Först ut är **Carin Ellberg**, som visar en imponerande mängd (622 stycken) av de samlade självporträtten. Intrycket är gediget, förstås, denna massiva studie i jagets ständigt föränderliga utsida, sedd med de egna ögonen och den egna handen.

Om Ellbergs porträtt är en resa tillbaka – men med samtidens selfiefixerade blick – så är **Ebba Matz** fina installation *8 minutes 20 seconds* på Cecilia Hillström en slutpunkt, en studie bortom tiden. Objekt, sfärer och cirklar, och framför allt en sorts stort solsystem, associerar till kosmiska balanser. Det är stilla, som innan ett åskväder – man kan ana att balansen är bedräglig, att det är säkrast att tassa försiktigt.

8 minuter och 20 sekunder är den tid det tar för ljuset från solen att nå oss, den tid som hinner gå från solens utslocknande tills den försvinner här helt enkelt. En liten lucka av möjligheter, om man vill undvika att bli apokalyptisk.

Kanske är det framför allt en hög grad av allvar som präglar de flesta av utställningarna som öppnat denna konsthöstpreniär. Det kosmiska, surrealistiska och mänskliga allvaret, där varken slumpen, humorn, raseriet, eller det alltför polerade syns till. Nå, nästan inte. Ytterligheterna finns, det mer kaosvänliga på SPG och det välslipade hos Andersson Sandström – men stråket är där, det lugnt hoppfulla.

ULRIKA STAHERE

27 augusti 2017 04:00